

Urmare și slujire - Fapte bune

Urmare și slujire

Fapte bune

„...Cei care L-au crezut pe Dumnezeu să aibă grijă să fie cei dintâi în fapte bune...” (Tit 3.8).

O eroare fatală

În cercuri largi ale creștinătății se învață că omul trebuie să contribuie prin faptele sale la primirea îndreptățirii de la Dumnezeu. Faptele creștinului ar fi necesare pentru a-l face întotdeauna drept (!) în fața lui Dumnezeu. Faptele bune ar fi mijlocul prin care s-ar câștiga fericirea veșnică.

Această eroare fatală s-a cuibărit în inimile multor oameni. Acolo, ea găsește un teren excelent în pornirea, deja existentă, spre proprie îndreptățire. Mulți gândesc așa: Am deci posibilitatea să devin mai bun și mai sfânt prin fapte bune.

Lor le este ascuns faptul că:

- omul trebuie mai întâi să devină „părtaș al naturii dumnezeiești”, pentru a putea face fapte bune care să reziste în fața lui Dumnezeu,

- omul care „nu lucrează”, dar crede în Isus Hristos, ajunge numai prin această credință din poziția unui păcătos în poziția unui om drept în Hristos în fața lui Dumnezeu,

- adevărata creștere constă în recunoașterea tot mai bine a realităților minunate ale mântuirii datorite de Dumnezeu în Hristos și punerea acestora în practică prin har,

- omul, natura păcătoasă, „carnea”, nu poate fi niciodată îmbunătățită sau nu poate deveni sfântă. Cât de mare este numărul celor care, fiind neliniștiți cu privire la mântuirea sufletului au ajuns la această îndreptățire prin fapte, la o activitate febrilă! Ei se disciplinează, exercită lucrări de binefacere, se jefesc pentru îngrijirea bolnavilor și dau averile lor săracilor. Câteodată ne fac de rușine cu râvna lor.

Inactivitate

Sunt însă și creștini care au fost învățați mult mai bine. Ei știu din Cuvântul lui Dumnezeu că Evanghelia îl numește pe om „mort în greșeli și în păcate” (Efeseni 2.1 și 5), ca unul care este incapabil să facă binele. Ei știu că nu sunt mântuiți pentru faptele împlinite în dreptate proprie (Tit 3.5), ci numai „prin har, prin credință”. Ei sunt conștienți de poziția lor desăvârșită în Hristos și se odihnesc pe lucrarea deplin valabilă a lui Isus Hristos.

Pentru ei, motivația puternică pentru exercitarea de fapte bune și-a pierdut valabilitatea.

Unii dintre ei devin inactivi și nu își îndreaptă atenția și hărnicia spre o activitate care depășește propriile lor interese personale.

Ce sunt de fapt „faptele bune”?

O faptă se realizează prin activitate sau muncă. Scriptura vorbește de „fapte moarte”, de „faptele neroditoare ale întunericului”, de „faptele cărnii”, de „fapte rele”, dar și de „fapte bune”; depinde dacă este vorba de roade ale unei activități „a cărnii” sau de o activitate „în duhul” (a se compara Galateni 5.16-26). Fapte bune sunt mai ales cele care sunt făcute pentru cinstirea lui Dumnezeu, pentru proslăvirea Domnului, pentru binele copiilor lui Dumnezeu sau pentru folosul oamenilor în general (a se compara 1 Corinteni 10.31; Matei 26.10; Faptele Apostolilor 9.36 și 39; Tit 3.2, 8, 14).

Oare să nu aibă credincioșii pentru astfel de fapte nici o motivație? Desigur! Acum suntem îndemnați de adevăratele motivații!

1. Noi suntem lucrarea lui Dumnezeu, creată în Hristos Isus pentru fapte bune (Efeseni 2.10).

2. „Marele nostru Dumnezeu și Mântuitor, Isus Hristos, S-a dat pe Sine Însuși pentru noi... să-Și curățească un popor pentru Sine, plin de râvnă pentru fapte bune” (Tit 2.14; în această epistolă, precum și în epistolele lui Timotei este vorba în mod deosebit despre „fapte bune” în adevăratul sens al cuvântului).

3. Conform învățăturilor epistolei lui Iacov, credința vie, salvatoare trebuie să se arate prin fapte: „Frații mei, ce folos dacă cineva zice că are credință, dar nu are fapte?” – „Credința: dacă nu va avea fapte, este moartă”.

4. În prima epistolă a lui Ioan suntem învățați că viața veșnică, care era la Tatăl, a venit la noi în Persoana Fiului Său. Prin credință posedăm „viață din Dumnezeu”. Această viață trebuie să se exteriorizeze în fapte care îi plac lui Dumnezeu.

5. Dumnezeu ne-a dat un duh de putere, de dragoste și de chibzuință (2 Timotei 1.7).

Mai poate rămâne vreunul inactiv? Mai poate cineva să stea cu mâinile în poală dacă este vorba de „fapte bune”? Dacă da, atunci ceva nu este în ordine în inima sa. S-a „împietrit prin înșelăciunea păcatului”!

Pentru un credincios, care trăiește în părtășie cu Dumnezeu, nu există un alt impuls mai puternic decât acela de a trăi pentru cinstirea lui Dumnezeu, Căruia îi datorează toată fericirea. Acum, faptele nu mai sunt pentru propria mântuire sau onoare, ci pentru El și interesele Sale.

Un tânăr credincios a fost odată foarte dezamăgit și apoi a fost cuprins de o deprimare mare. Viața i se părea fără rost. După ce a trăit câteva zile în această stare, l-a străbătut ca un curent gândul: [„Acum poți acționa pentru Dumnezeu!” Cât de mult a aprins acest gând curajul și zelul său și cât de conștient a devenit de sensul vieții sale!

Ce fapte să fac eu?

Aceasta este următoarea întrebare importantă, o întrebare la care poate da răspuns numai Domnul. Să întrebăm mereu în dependență de El: „Ce să fac, Doamne?” (Faptele Apostolilor 22.10).

În acest sens să notăm următoarele puncte:

1. Viața mea zilnică: Sunt chemat să-mi fac lucrul la serviciu, chiar și lucrări mici (ca „mâncatul și băutul”) din toată inima, ca pentru Domnul și nu ca pentru oameni (Coloseni 3.23). Domnul, „care vede în ascuns”, va lua acestea în considerare și va fi proslăvit prin aceasta.

Un slujitor peria mereu calul stăpânului său. Un trecător l-a întrebat: „Nu este suficient de periat? În curând va străluci ca o oglindă!” – „Fac lucrul acesta pentru Mântuitorul meu!” a răspuns acela. Nu crezi că această faptă modestă a fost o bucurie pentru inima Domnului în contrast cu „faptele neroditoare”, care sunt admirate deseori de oameni?

2. Fapte pregătite: Din citatul amintit mai sus din Efeseni 2.10 rezultă că faptele bune în care trebuie să umblăm au fost pregătite de Dumnezeu. Să reținem bine acest lucru. A face alte fapte ar fi independență și voie proprie, deci o faptă rea.

Astfel, Dumnezeu a ales și a pregătit pe diferiți slujitori ai Săi deja „din pânțelele mamei” pentru o anumită slujbă: Samson (Judecători 13), Isaia (49.1), Ieremia (1.5), Ioan Botezătorul (Luca 1.15), Pavel (Galateni 1.15). Și Iosif, Moise, David și mulți alții au fost pregătiți de la început pentru o lucrare deosebită. Chiar dacă nu ne numărăm printre acești slujitori admirabili ai lui Dumnezeu, totuși și alți lucrători în lucrarea Domnului – chiar dacă lucrarea lor este modestă – au putut să recunoască clar că au fost pregătiți de Dumnezeu.

Ocazii pregătite

Dar există și „ocazii” particulare pe care le-a pregătit Dumnezeu mai înainte. Să ne gândim la Iosif din Arimatea, „cel bogat”, care poseda un mormânt săpat în stâncă. Când el, ucenicul în ascuns al Domnului, L-a văzut pe Isus murind la cruce, s-a dus curajos la Pilat, a cerut trupul Domnului și L-a pus în mormânt. Dragostea față de Domnul a fost motivația puternică pentru această faptă. De ce L-a pus în mormântul său? „Din cauza Pregătirii iudeilor, pentru că mormântul era aproape.” Cât de mult s-a mirat când a găsit în Scriptură cuvintele rostite cu mult timp înainte: „Dar mormântul Lui a fost cu cel bogat” (Isaia 53.9)!

Deci într-o veghere continuă să ținem ochii deschiși la faptele pregătite. Deseori, o ocazie dată de El și de care am profitat poate da o direcție căii noastre ulterioare!

3. Pregătirea pentru „fapte bune”. Frații tineri trebuie să rețină că tinerețea este un timp de pregătire pentru o slujbă ulterioară în ascuns sau în public. Cea mai bună pregătire în acest sens este studiul cu grijă și cu rugăciune al Cuvântului lui Dumnezeu: „Toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu și folositoare pentru învățatură, pentru mustrare, pentru îndreptățire, pentru instruire în dreptate, ca omul lui Dumnezeu să fie împlinit, deplin pregătit pentru orice lucrare bună” (2 Timotei 3.16-17).

Câți nu au regretat mai târziu că lipsa de cunoaștere a unei limbi străine a fost o piedică în slujbă! „Dacă mi-aș fi folosit mai bine timpul și în această privință!” au suspinat adesea.

4. Rugăciuni: apostolul îi scria lui Timotei: „Îndemn deci, înainte de toate, să se facă cereri, rugăciuni, mijlociri, mulțumiri pentru toți oamenii” (1 Timotei 2.1). Ce apare la noi înainte de toate lucrurile, înainte de toate activitățile, de toate celelalte fapte? Sunt rugăciunile?

Ele sunt etalonul dependenței noastre de Dumnezeu. Rugăciunile sunt lucrări folositoare ale credinței și atrag după sine alte fapte. Ele ne aduc viața în prezența lui Dumnezeu, acționează ca binecuvântarea lui Dumnezeu să cadă asupra noastră și să ajungă la mulți oameni. De aceea să acordăm mult timp rugăciunii!

5. Interese pentru oameni: toți oamenii trebuie să fie obiecte ale rugăciunilor, ale mijlocirilor noastre. „Pentru că lucrul acesta este bun și primit înaintea lui Dumnezeu, Mântuitorul nostru, care dorește ca toți oamenii să fie mântuiți și să vină la cunoștința adevărului” (1 Timotei 2.3-4). Ce câmp larg de activitate se deschide în fața privirilor noastre! Dacă experimentăm acest îndemn, interesele noastre pentru oameni se vor adânci începând de la apropiatii noștri până la oamenii din țările îndepărtate. Nu vom folosi atunci posibilitatea de răspândire a Evangheliei și a adevărului și nu vom ajuta la împărțirea pliantelor și a scrierilor? Da, toți care L-am crezut pe Dumnezeu să avem grijă să facem fapte bune!

Să veghem unii asupra altora, ca să ne îndemnăm la dragoste și la fapte bune. (Evrei 10.24)

Și Dumnezeu poate să vă umple cu orice har, pentru ca, având totdeauna în toate din destul, să fiți plini de orice faptă bună. (2 Corinteni 9.8)

clickbible.org